

er bekjendt, at der til Dato ikke er indløbet en eneste Stilling af de her omhandlede Retsportler i Statsklassen; tværtimod vilde der, saaledes som Landstinget havde foreslaaget Sagen ordnet, blive et Overskud for Statsklassen, der vel næsten kan ansættes til omtrent en Trediedeel af Retsportlernes Beløb. Imidlertid kunde der fra den anden Side gøres den Indsigelse, at naar Sagen blev ordnet paa den af Landstinget foreslaaede Maade, vilde man kunne tænke sig, at Ministeriet fra sin Side ikke vilde være særdeles tilbøjeligt til just at fremskynde Sagens endelige Afgjørelse ved en Rønningsslov, da det jo saa stod i Ministeriets Magt at kunne bestemme Sagerne for de vacante Embeder saaledes, som Ministeriet selv ønskede det. Dertil maa nu svares, at for det Første er Beløbet indskrænket med Hensyn til Omfanget, og for det Andet, at Bemyndigelsen er indskrænket med Hensyn til Tiden, da Bemyndigelsen kun gjælder for eet Aar, og det vilde saaledes staae i Folkethingets Magt, hvis det fandt, at Ministeriet misbrugte Bemyndigelsen, at standse hele Sagens Gang, ved at nægte Bemyndigelsen fornøjet. Der er fra den modsatte Side fremkommet den Paastand, at det i ethvert Tilfælde dog maatte kaldes noget Extraordinairt, at man overlader til Ministeriet selv at fastsætte Sagerne. Det maa nu vistnok indrømmes, at denne Indvending er begrundet, og det er ogsaa netop paa dette Punkt, at Overenskomsten blev bragt tilveie, idet man nemlig har søgt at begrænse Ministeriets Ret, og meent at kunne sætte Grænsen til 2,500 Rb. Det er nu det svage Punkt af Overenskomsten, det vil jeg villig indrømme; thi det kan ikke nægtes, at der vel kan tænkes den Mulighed, at der i hele Aarets Løb ikke bliver et eneste Justitsembede ledigt, for hvilket en Gage af 2,500 Rb. ikke vilde være for høi, ligesom det ogsaa kunde tænkes, at flere vilde blive ledige, for hvilke en saadan Gage maatte siges at være for lav. Med Hensyn til det første Tilfælde vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at man ikke vil kunne forudsætte, at Ministeriet skulde ville ansætte Sagen netop til 2,500 Rb., naar der var Rimelighed for, at Embedet kunde blive forsvaret bestyret for en mindre Sum f. Ex. 12 eller 1600 Rb., og at paa den anden Side,

hvis det skulde vise sig, at 2,500 Rb. var for Lidet til at faae Embedet forsvarligt besørget, saa maatte Ministeriet søge igjennem en Gagelov, at faae hødet derpaa, enten ved Alderstillæg eller paa anden Maade. Uagtet nu saaledes dette Maximum maa indrømmes at være sat noget paa Slump, saa troer jeg dog, at det vel maa kunne forsvares at bestemme det midlertidig for en Obergangstilstand, som vi Alle haabe ikke vil blive for lang. I ethvert Tilfælde skal jeg dog gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at efter min Opfattelse er Hovedprincippet hævdet, nemlig at der er affaaert det ene Thing Magt til eensidig igjennem Finantsloven at fastsætte Rønninger, inden der udkommer en Rønningsslov, og jeg skal derfor opfordre det ærede Landsting til at stemme for Fleertallets Indstilling angaaende dette Punkt. Om Mindretallets Indstilling føler jeg ingen Opfordring til for mit Vedkommende at udtale mig.

Andræ: Som Landstinget vil have seet af Betænkningen, har det ikke været muligt at tilveiebringe Enighed mellem de Medlemmer, som fra Landstingets Side indtraadte i Fællesudvalget; disse Medlemmer deelte sig i to Fractioner, hvoraf den ene, bestaaende af 4 Medlemmer, har sluttet sig til Fleertallets Forslag, medens de 3 Medlemmer ikke have kunnet tiltræde det. Det er vistnok meget uheldigt, at der under Forhold som de nærværende, hvor der handles om en Lov af saa indgribende Betydning for hele Statsstyrelsens rolige Gang, som Finantsloven, ikke har kunnet bringes Enighed tilveie — jeg sigter ikke herved til fuldstændig Enighed mellem alle Medlemmer af det samlede Udvalg, hvilket jo iøvrigt var det Dristeligste, men jeg har nærmest for Die Enighed mellem det enkelte Things Medlemmer — idet der da fremkommer en Vaklen med Hensyn til den Beslutning, som Thinget kan føle sig opfordret til at fatte. Idet jeg fuldkommen indrømmer det Uheldige heri, finder jeg mig foranlediget til med et Par Ord at forklare min Stilling til denne Sag. Jeg kan paa ingen Maade gaae ind paa den Anskuelse, der synes nærmest at være fastholdt af den ærede Ordsvorer, at de Medlemmer, der modtage Valg til et Fællesudvalg, derved skulde have en Art For-